

ליל שבת קודש פרשת וישלח ה'תש"ע

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ד המדבר משמחת המצוות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), דע, שיש אור, שהוא למעלה מנפשין ורוחין ונשמתין, והוא אור אין סוף, ואף על פי שאין השכל משיג אותו, אף על פי כן רדיפה דמחשבה למרדף אבתרה, ועל ידי הרדיפה, אז השכל משיג אותו בבחינת מפי ולא מפי, כי באמת אי אפשר להשיג אותו, כי הוא למעלה מנפש רוח נשמה: ודע שאי אפשר להשיג אותו אפילו בבחינת מפי ולא מפי, אלא על ידי עשיית המצוות בשמחה, כי על ידי שמחת המצוה, נשלם הקדושה, ומעלה החיות והקדושה שבקליפות, כי כשעושה המצוה בשמחה, אזי מעלה השכינה, שהיא המצוה, שהיא שמחת הלב, מבין הקלפות וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה שמחת המצוות עולה על הכל, וכמו שגילה האריז"ל לאנשי סודו, שזכה לכל המדריוגות שלו אלא על ידי שמחת המצוות, שהיה שש ושמה עם כל מצוה יותר מעל כל הון, וכמו שכתוב (דברים כ"ח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, וכן כתיב (תהלים קי"ט) שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב, כי כשאדם עושה מצוה בשמחה, זה סימן שלבו שלם לאלקיו (ספר המדות אות שמחה סי' א'), כי אצל נימוסי העמים, אפילו מי ששומר חקם וגזירותם, הכל מחמת כפייה ופחד שלא יקבל עונש, וסימן, כי תיכף ומיד שיכולים לפטור את עצמם, עושים כן בשמחה רבה, לא כן נשמות ישראל, שהם ששים ושמים במצוות ה', ועושים כן מאהבה ומנדבה, ואצלם הוא זכיה ושמחה עצומה לקיים רצון ה' (ליקוטי הלכות הלכות נשיאת כפים הלכה ד' אות ד), ולכן כשאדם עושה מצוה בשמחה, אזי נפשו רוחו ונשמתו עולה ומתדבק בו יתברך, וממשיך על עצמו אור גדול למעלה מכל העולמות.

ופנימיות הענין הוא, כי הנה כל מצוה כלולה ממחשבה דיבור ומעשה, "מחשבה" היא ההכנה במחשבתו לקיים את המצוה, והדביקות של מחשבתו בעת קיום המצוה, "דיבור" הוא הברכה שמברכין על המצוה, ושאר דיבורים המקושרים אל

קיום המצוה, ו"מעשה" הוא עצם קיום המצוה בפועל ממש, והנה לכל אדם יש נפש, רוח, נשמה, שהם מכוונים כנגד עולם עשיה יצירה ובריאה, "נפש" הוא כנגד עולם עשיה, והוא ענין ה"מעשה" שבמצוה, "רוח" הוא כנגד עולם יצירה, והוא ענין ה"דיבור" שבמצוה, ו"נשמה" הוא כנגד עולם הבריאה, והוא ענין ה"מחשבה" שבמצוה, וכשאדם עושה מצוה בשמחה עצומה, במחשבה דיבור ומעשה, ובהתקשרות נפשו ורוחו ונשמתו אל השם יתברך, אזי עולה דרך עולמות עשיה יצירה בריאה, עד שמגיע לעולם אצילות, שהוא למעלה מנפש רוח ונשמה, ששם עצם התגלות כבודו יתברך במדריגה עליונה, כי הוא נאצל מאור האין סוף ברוך הוא, ואז המוח והמחשבה שלו רודף אחר אור הגדול הזה, ומגיע אליו בדרך "מטי ולא מטי", פירוש, מגיע ואינו מגיע, כי המוח רודף אחריו ומשיג אותו במקצת, אבל אחר כך חוזר ומתרחק ממנה, כי אי אפשר להשיג אותה בשלימות, והוא תענוג ועריבות נפלא להגיע להשגה זאת, אשרי הזוכה לקיים מצוה בשמחה, ולמעום ממנה.

והנה זה ידוע, שמכל מצוה שאדם זוכה לקיים נברא מלאך קדוש המלווה אותו ושומר עליו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה ל"ב סי' ו'), עושה אדם מצוה אחת, הקדוש ברוך הוא נותן לו מלאך אחד לשמרו, שנאמר (תהלים ל"ד) חונה מלאך ה', עושה שתי מצות הקדוש ברוך הוא נותן לו שני מלאכים לשמרו, שנאמר (שם צ"א) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, עושה הרבה מצות נותן לו הקדוש ברוך הוא חצי מחניהו, עיין שם, וזה נעשה אפילו על ידי אדם הכי פשוט שזוכה לקיים מצות ה' בתמימות ובפשימות גמור, מכל שכן כשאדם זוכה לקיים מצוה בשמחה עצומה, ובהתדבקות נפשו ורוחו ונשמתו אל תוך המצוה, אזי בורא מלאך קדוש ונורא מאד הכלול מכל האורות של כל העולמות, ועל ידו מעלה החיות והקדושה מבין הקליפות, ומכניע את הרע לגמרי, ולכן אשרי מי שזוכה לקיים מצוות ה' בשמחה, כי אז ימשיך על עצמו אור נורא ונערב מכל העולמות, ומלאכי מעלה ישמרו אותו בכל דרכיו, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (בראשית ל"ב) וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום, ופירש"י, מלאכים ממש, וכבר דקדקו המפרשים מהו הפירוש של מלאכים "ממש", וכי יש מלאכים שאינם של ממש, אבל על פי דברי רבינו"ל הנ"ל יכולים לפרש הענין בטוב טעם ודעת, כי מלאכים "ממש" הם מלאכים שלימים שנבראים מההתדבקות נפשו ורוחו ונשמתו בשמחת המצוות, ועל ידי שקיים את המצוה בכל מחשבה דיבור ומעשה שלו, ומלאכים כאלו שלח יעקב לקראת עשו

להכניע את רעתו ולהעלות הקדושה מבין הקליפות, וזה מרומז בתיבות "וישלח יעקב", כי וישל"ח בגימטריא ושמ"ח, לרמוז על ענין שמחת המצוות, וכמו ששלח לעשו, "עם לבן גרתי", ופירש"י, גרתי בגימטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, עיין שם, כי "שמרתי" הוא מלשון המתנה וציפוי, וכמו שכתוב (בראשית ל"ז) ואביו "שמר" את הדבר, כי מי ששמח באמת עם מצוות ה' אלקיו, הוא ממתין ומצפה בכל עת שיכול לקיים עוד מצוה ועוד מצוה, וזהו כל חיותו ושמחתו, ולכן בכח מצוות קדושות אלו שלח יעקב מלאכים ממש לקראת עשו, להכניע רעתו, ולהעלות הקדושה שהיה שבוי אצלו, וזהו ממש, נמריקון מ'לאכי ש'מחת מ'צות, כי על ידי שמחת המצוות דייקא, המלאכים מקבלין כוחם, והשם יתברך יזכינו להגיע אל שמחת המצוות באמת, ולהמשיך עלינו אור האין סוף ברוך הוא, עדי נוכח לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת וישלח ה'תש"ע

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ער"ב המדבר מן הפסוק, היום אם בקולו תשמעו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים צ"ה) היום אם בקולו תשמעו, זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצמרכותו, צריך שלא יחשב מיום לחברו כמובא בספרים, וכן בעבודתו יתברך, לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה, כי כשרוצין ליכנס בעבודת ה', נדמה להאדם כאילו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזו, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר מחר אתחיל, מחר אתפלל בכוונה ובכח כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי, היום אם בקולו תשמעו, 'היום' דייקא, והבן, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה גילוי זאת של "היום אם בקולו תשמעו" הוא יסוד גדול בכל חיי אדם, שלא יסתכל רק על היום הזה שעומד בו, ולא יבלבל עצמו עם יום העבר או יום הבאה כלל, ואז לא יהיה קשה לו לעבוד את השם יתברך בכל לבו נפשו ומאודו, כי על יום אחד אפשר לעשות הכל, ללמוד הרבה ולהתפלל הרבה ולעשות מצוות הרבה, ולא יהיה אצלו למשא כלל, וכן אפילו בעסקיו הגשמיים, אם רק ידאג על היום הזה, ולא יבלבל עצמו עם העבר והעתיד, אזי יזכה להצליח מאד בכל ענין, ולהרוויח הרבה בכל יום ויום, כי עיקר כשלונו של אדם מחמת שמתבלבל מאד מן העבר שלו, שעד עכשיו לא הצליח, ולכן מן הסתם לא יצליח להבא, אבל כשלא יסתכל על העבר כלל, רק יתחיל היום כאילו לא התחיל כלל מעולם, אזי יצליח מאד בכל ענין, וכן לא ידאג דאגת מחר, מה יהיה למחר וליום שלאחריו, כי אין לאדם מחר כלל, הכל תלוי רק ביום הזה, ואם יעשה כל מה שביכולתו "היום", בוודאי יזכה להרוויח מאד.

וכל זה הוא סודו של משיח, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין צ"ח) ששאל רבי יהושע בן לוי את משיח, מתי קאתי מר, ואמר לו היום, וכשעבר היום ולא בא, שאל את אליהו למה לא בא משיח היום, ואמר לו אליהו שכוונתו היתה "היום" אם בקולו תשמעו, עיין שם, נמצא כשאדם חי עם גילוי של "היום אם בקולו תשמעו", אזי הוא חי מעין הגאולה, כמו בעת ביאת משיח ממש, וכמו שמבקשין (תהלים ס"ט) קרבה אל נפשי גאלה, ואז לא חסר לו שום דבר כלל.

גם על אדם לדעת, שכל התורה ניתנה "היום" הזה ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מובא בפירש"י דברים כ"ז - ט') על הפסוק הסכת ושמע ישראל היום וגו', בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, וכאילו היום נכנסת עמו בברית, עיין שם, ולכן גם כל מצוה צריך להיות אצלו חדש ממש, וכאילו היום נצטווה עליה לקיים אותה, כגון למשל מצות מילה, אין לאדם לחשוב שכבר נימול כשהיה תינוק לשמונה ימים, ושוב אין לו שייכות עם המצוה הזאת, אלא יידע שמצוה זאת חי וקיים אצלו תמיד בכל יום ויום, ובכל יום יהיה בעיניו כאילו היום נכנס עמו בברית, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים על דוד המלך עליו השלום (מנחות מ"ג.), בשעה שנכנס דוד לבית המרחץ וראה עצמו עומד ערום, אמר, אוי לי שאעמוד ערום בלא מצוה, וכיון שנזכר במילה שבבשרו, נתיישרה דעתו, ואמר עליה שירה, עיין שם, כי נזכר שמצות מילה מקיימים בכל יום מחדש, כאילו היום נימול, וכן שאר כל המצוות, והוא נכלל בסוד זה של "היום אם בקולו תשמעו", ומי שחי עם ידיעה זאת, יש לו חיים טובים תמיד.

אבל היצר הרע מנסה לקרר אדם מעבודה זאת ולדחות אותו תמיד על "מחר", מחר תלמוד ותתפלל, מחר תקיים מצוות ותהיה בשמחה, אבל "היום" איננו יום טוב, ואינך יכול להצליח, ואדם צריך להיות גבור חיל כנגדו ולומר לו להיפוך, "מחר" אשמע אליך, אבל "היום" אני אעבוד את ה' כרצוני, שזהו מה שנאמר אצל מלחמת עמלק (שמות י"ז), וצא הלחם בעמלק "מחר", היינו צא הלחם עם היצר הרע שהוא עמלק שדוחה אותך למחר, ובמקום זה גם אתה תאמר לו "מחר", וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יומא נ"ב. ב.) "מחר" הוא מן המקראות שאין להם הכרע, והולך למעלה ולמטה, כי עמלק אומר לנו "מחר", ואנחנו חוזרים ואומרים לו "מחר", ובוהו מכניעים אותו, כי עמלק מנסה לקרר אדם מעבודת השם יתברך, וכמו שכתוב (דברים כ"ה) אשר קרך בדרך, ועליו נאמר (שם) ויזנב בך כל הנחלשים אחרריך, ואמרו חכמינו הקדושים (מובא בפירש"י שם פסוק י"ח) שהיה חותך מילות וזורקן כלפי מעלה, היינו שהיה אומר שמצוות מילה הוא מצוה ישנה, וראוי לשכוח ממנה חס ושלוש, אבל אנחנו לוחמים נגדו עם סוד "היום אם בקולו תשמעו", שכל יום ויום המצוה אצלינו חדש לגמרי, ובוהו מכניעים עמלק וניצולים ממומאתו לגמרי, ולכן אשרי הזוכה לחיות עם "היום הזה" תמיד, ולהחיות עצמו עם כל מצוה ומצוה שמקיים, כאילו היום נצטווה עליה, כי אז יחיה חיים טובים ונצחיים, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר גורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (בראשית ל"ב) וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום, והנה ראשי תיבות ו'ישלח י'עקב מ'לאכים הוא יו"ם, והוא רמז לגילוי הנ"ל של רביז"ל, שיעקב אבינו היה חי עם השגת "היום אם בקולו תשמעו", ועל ידי זה ברא מלאכים ממש מכל מצוה ומצוה שזכה לקיים, ושלח מלאכים אלו לקראת עשו להכניע רשעו, ולכן ו'ישלח י'עקב מ'לאכים ל'פניו הוא גם ראשי תיבות וימ"ל, לרמז שאצלו גם מצוות מילה היה אצלו חדש לגמרי, וכאילו היום נכנס בברית, ובוהו רצה להכניע מומאתו של עמלק שהוא נכדו של עשו, שלוחם עם ישראל במצות מילה לעשות אותה ישן בעיניהם, כי יעקב היה חי עם מדת ההתחדשות, וכל המצוות וגם קדושת המילה שלו היה בעיניו בכל יום כחדשים, ועל ידי זה הכניע עשו ועמלק לגמרי, והשם יתברך יזכינו למדת ההתחדשות באמת, ונזכה לשמוח עם כל מצוה כאילו ניתנה לנו היום ממש, ועל ידי זה נזכה לראות בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

